

ת"פ 43359/10/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד בכר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 43359-10-18 מדינת ישראל נ' בכר
בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא

המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מוחמד בכר

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק ואי ציות לרמזור אדום לפי תקנה 22 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

במעמד ההרשעה קבעתי לבקשת הסנגור כי לשאלת העונש, יוכל לטעון הסנגור במסגרת טיעונו כי אין לתת עונש נפרד לעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו מאחר והעונש בגינה, צריך כדבריו "להיבלע" במסגרת העונש שיינתן על העבירה של סיכון חיי אדם, הנושא לא עלה בהמשך הדיון.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 10.10.2018 בשעות אחר הצהריים נהג הנאשם ברכב מסוג BMW בכביש 70 לכיוון צומת אחיהוד מדרום לצפון. במהלך נהיגתו ברכב, סטה מנתיב נסיעתו לנתיב הסמוך בו נסע אותה עת רכב וגרם לנהג הרכב לבלום ולסטות לכיוון חומת הפרדה בכביש, במעשיו סיכן חיי אדם בכביש.

בסמוך לכך, הבחין קצין משטרה שנהג ברכב משטרתי בנהיגתו הפרועה של הנאשם, קצין המשטרה התקרב עם הרכב המשטרתי אל רכבו של הנאשם, ואף נהג במקביל אליו, תוך שהוא צופר לו, הציג עצמו כקצין משטרה והזהדה בפניו באמצעות תעודת מינוי שוטר, העיר לו על נהיגתו הפרועה והורה לו לעצור בשול הכביש.

הנאשם לא שעה להוראותיו של קצין המשטרה והמשיך בנהיגה פרועה. בשלב זה חיבר קצין המשטרה את הסירנה המשטרית הכחולה אל גג הרכב המשטרתי, הפעיל אותה וכרז לנאשם מספר פעמים לעצור. בהמשך, עצר הנאשם את רכבו בשול הדרך וקצין המשטרה עצר את רכבו לפני רכבו של הנאשם. במעשיו סיכן הנאשם חיי אדם בכביש.

בבוא קצין המשטרה לרדת מהרכב המשטרתי על מנת לגשת אל הנאשם, פתח הנאשם בנהיגה במהירות

עמוד 1

גבוהה, תוך שהוא סוטה לנתיב נסיעתו של רכב אחר שנסע בכביש באותה העת וגרם לו לבלום על מנת להימנע מהתנגשות. הנאשם המשיך בנהיגתו הפרועה, חצה בנהיגתו רמזור אדום בצומת כאבול, ופנה ימינה בכביש 805 לכיוון יישובי משגב, תוך שהוא סוטה לסירוגין לנתיב השמאלי בכיוון המנוגד לכיוון התנועה, ובמספר הזדמנויות חצה קו הפרדה רצוף, וגרם למספר רכבים שנסעו בנתיב הנגדי לבלום ולסטות מנתיב הנסיעה שלהם אל שול הדרך על מנת למנוע התנגשות חזיתית. כל אותה עת נסע קצין המשטרה בעקבותיו של הנאשם.

ראיות לעונש

3. המאשימה הגישה תדפיסי מידע פלילי ותעבורתי בעניינו של הנאשם (ט/1) מהם עולה כי לחובת הנאשם קיימת הרשעה בעבירת איומים מיום 1.4.2019 (בגין עבירה מיום 19.1.2018) ו- 9 הרשעות בעבירות תעבורה כגון: נסיעה במהירות מעל למותר, שימוש בטלפון נייד וסטייה מנתיב.

4. מטעם הנאשם העיד אביו, שסיפר על הרקע המורכב ממנו הגיע הנאשם, אשתו חולה והם הורים לילד עיוור ומשותק, שני בניו נפטרו מאותה מחלה ממנה סובל הבן הנכה. הנאשם הוא היחיד שמסייע להם ומסיע אותם לבית החולים בעת הצורך.

תסקירי שירות המבחן

5. נעתרתי לבקשת הסנגור והפניתי את הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן. מעיון בתסקיר הראשון מיום 16.5.2019 הסתבר כי הנאשם לא מודה בכל המיוחס לו בכתב האישום, בישיבת 19.5.2019 בקשתי את הסבר הנאשם לכך והוא שב והודה בעובדות כתב האישום ולכן הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר עדכני בו תהיה התייחסות להודאתו של הנאשם ומבלי שיתחיל שירות המבחן בדרכי טיפול.

בתסקיר השני מיום 21.8.2019 שירות המבחן הודיע כי טרם גיבש המלצה וביקש דחייה לארבעה חודשים, הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר והדין נדחה בהתאם.

בתסקיר השלישי והאחרון מיום 8.10.2019, נוכח התרשמותה של קצינת המבחן כי קיימת אצל הנאשם מוטיבציה להליך טיפולי אשר יפחית את מסוכנותו הגבוהה להישנות עבירה בעתיד, המליצה קצינת המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן ל-12 חודשים, במהלכו ישולב הנאשם בהליך טיפולי במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות תחת פיקוחם, עוד ביקשה שיוטל על הנאשם עונש קצר שניתן להמירו בעבודות שירות, זאת כעונש הרתעתי וקונקרטי המחדד לו את גבולות המותר ואסור.

קצינת המבחן מצאה כי הנאשם בעל אישיות לא בשלה, לפי בדיקות שתן שנערכו לו הוא משתמש בסמים מסוג קנאביס ואינו מצליח להתחבר לסכנות הטמונות במעשיו וקיימת מסוכנות גבוהה להישנות עבירה בעתיד. בנוסף בתסקיר נסקרו נסיבות חייו המורכבות כפי שבאו לידי ביטוי בעדות אביו של הנאשם.

6. לאחר טיעוני הצדדים לעונש תוך הבהרה כי טרם גיבשתי עמדה לעניין העונש, ביקשתי מהממונה על עבודות השירות להכין חוות דעת בעניין כשירותו של הנאשם לביצוע עבודות שירות. מבדיקת שנתן שנעשתה לנאשם על ידי הממונה עלה כי הנאשם משתמש בסמים, נעתרתי לבקשת הממונה לצורך אימות תוצאות הבדיקה ובחוות דעתו מיום 17.11.2019 הסתבר כי בחינה נוספת של תוצאות הבדיקה איששה את התוצאה לפיה הנאשם משתמש "בחשיש/מריחואנה" ולכן אינו ניתן להשמה.

תמצית טענות הצדדים

7. ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב (ט/2) ובעל פה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר בפועל ולהטיל על הנאשם עונש מאסר במקום נמוך עד בינוני במתחם נוכח עברו הפלילי והתעבורתי. את מתחם הענישה הציעה המאשימה בהתאם לפסיקה אותה ציטטה וצרפה, אשר אתייחס אליה בהמשך.

בנוסף ביקשה להטיל על הנאשם מאסר על תנאי מרתיע, פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה ועונש פסילה על תנאי, להטיל על הנאשם קנס כספי וכן להורות על חילוט הרכב אשר שימש את הנאשם בעת ביצוע העבירות.

לעניין חומרת העבירות טענה כי עבירת סיכון חיי אדם היא עבירה חמורה ונפוצה, כאשר בעת מרדף משטרתי לא רק קיים סיכון למשתמשים אחרים בדרך אלא מדובר בהפרה בוטה של החוק, ובתי המשפט השונים קוראים חדשות לבקרים להחמרה בענישתם של עבריינים שהורשעו בביצוע עבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם, וזאת נוכח החומרה היתרה הנשקפת מהן לכלל משתמשי הדרך בכבישי הארץ שהפכו למקומות מסוכנים.

עוד טענה כי הנזק שהיה צפוי להיגרם ממעשיו של הנאשם הוא גבוה נוכח התנהלותו העבריינית, זלזול בחיי אדם, זלזול במערכת אכיפת החוק ונציגייה, היעדר חשש או מורא מהחוק, כאשר נזק כבד יותר של פגיעה קשה או קיפוח חיי אדם נמנע במקרה הזה נוכח תושייתם של נהגים אחרים שהסיטו את רכבם או בלמו רכביהם על מנת למנוע התנגשות ברכבו של הנאשם.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הפנתה לרישום הפלילי והרישום התעבורתי בעניינו של הנאשם, כאשר טענה כי את העבירות של התיק דנן ביצע הנאשם עת התנהל נגדו הליך בעבירת האיומים, כאשר 9 עבירות התעבורה המופיעות ברישום מעידות לטענתה על אדם שסיגל לעצמו אורח חיים עברייני וזאת חרף פרק הזמן הקצר בו מחזיק הנאשם ברישיון, משנת 2013.

8. הסגור ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם ולקבל את המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר שיבוצע בעבודות שירות. הסגור הדגיש כי מדובר בבחור צעיר כמעט נעדר עבר פלילי, ובזמן ביצוע העבירה לא הייתה לו הרשעה קודמת.

עוד הדגיש כי הנאשם הספיק להתחתן לפני כמה חודשים, ונסיבות חייו מיוחדות, שני אחיו של הנאשם שנפטרו סבלו מאותה מחלה ממנה סובל אחיו הנכה, שככל הנראה צפוי לו גורל הדומה לגורל אחיו. הנאשם הודה בביצוע העבירות, הודה בכתב האישום כפי שהוא, הוא מצטער על שעשה והדגיש כי לא נגרם ממעשיו נזק ויש לתת תמריץ לנאשם אשר חוסך מזמנו של בית המשפט.

בטיעוניו איבחן את פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה, בהם דובר על נהיגה בזמן פסילה או נהיגה תחת השפעת אלכוהול או סמים, ובנוסף הפנה לפסיקה לפיה לא מומלץ לתת עונש מאסר בפועל לעבריין שזוהי הרשעתו הראשונה וטען כי בתקופה שעברה מאז ביצוע העבירה, הנאשם מצוי רוב הזמן במעצר בית ויוצא כל יום ל-4 שעות התאווררות בהן הוא לוקח את אחיו הנכה לטיולים בשכונה כדי להוציאו מהבית, הוא הוכיח כי אינו מסתבך יותר.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ביקש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם והפגיעה הקשה של העונש במשפחת הנאשם, אשר איבדה שני ילדים ומגדלת אח נכה אשר סובל מאותה מחלה.

הסנגור התנגד לחילוט הרכב. לטענתו החילוט נועד להתקיים במקרים של עבירות שהופק רווח מהשימוש ברכב או מהעבירה שבוצעה באמצעות הרכב ואין זה המקרה לטענתו.

בתום דברי הסנגור, הנאשם הודה שטעה והתנצל, אמר שהתחתן וביקש להתחיל חיים חדשים לא רק בדיבורים אלא גם במעשים. הנאשם טען כי הוא לא משתמש יותר בסמים שעלולים לפגוע בעתידו.

לאחר דבריו אלה של הנאשם הפניתי אותו כאמור לקבלת חוות דעת מהממונה על עבודות השירות תוך הדגשה כי טרם גיבשתי עמדה לעניין העונש וכי מתחם העונש ההולם אליו הפנו הצדדים יכול ויתחיל בעונש של 20 חודשי מאסר בפועל.

משנקבע כאמור כי הנאשם איננו מתאים לביצוע עבודות שירות, אפשרתי לצדדים להשלים טיעוניהם.

הסנגור כי הנאשם הפסיק להשתמש בסמים, הפנה לחוות דעת של מרכז רווחה יעוץ והכוונה בשפרעם לפיו הנאשם התחיל החל מיום 7.11.2019 ובחמש בדיקות התברר שהוא משתמש בסמים, המסמך מסומן 1/ס, עוד הפנה לפסק דין של בית משפט שלום. לטענתו עונש מאסר יפגע פגיעה אנושה בנאשם ולכן ביקש להפנותו שוב לממונה על עבודות שירות, הייתה אפשרות שלא יילך לבדיקה אצל הממונה וימתין עד שתחלוף התקופה בה השתמש.

ב"כ המאשימה חזרה על עמדתה מהדיון ביום 22.10.19 שמתחזקים נוכח חוות הדעת של הממונה.

דיון

9. במקרה זה חל תיקון 113 לחוק שקובע כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

10. עובדות כתב האישום מתארות אירוע אחד מתמשך במהלכו ביצע הנאשם את שלוש העבירות בכתב האישום.

הנאשם נהג בנהיגה פרועה, גרם לרכב לסטות לכיוון חומת הפרדה, וכאשר קצין המשטרה דלק אחריו, ניסה לחמוק ממנו, פתח במנוסה במהלכה עבר ברמזור אדום וגרם לרכבים לסטות מכיוון נסיעתם. רק בנס ובזכות ערנות הנהגים הסתיים אירוע זה ללא כל נפגעים.

11. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם הם ביטחון ציבור משתמשי הדרך ושלומו ויכולתן של הרשויות לאכוף את החוק ולהביא עבריינים לדין, הנאשם בהתנהגותו פגע פגיעה חמורה בערכים אלו. הוא נהג בנהיגה פרועה תוך מנוסה מניידת משטרה, חצה רמזור אדום ובשלב מסוים נסע לסירוגין נגד כיוון התנועה וגרם לרכבים לסטות מנתיב נסיעתם על מנת להימנע מפגיעה חזיתית.

12. בנהיגתו הפראית סיכן הנאשם חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה ואזכיר כי העונש המרבי הקבוע לצד עבירה זו, עבירה לפי סעיף 332 לחוק, עומד על 20 שנות מאסר.

13. ב"כ הצדדים הפנו לפסקי דין כתמיכה בטיעוניהם, אתיחס רק לרלבנטיים לעניין מדיניות הענישה. בע"פ 4860/14 מדינת ישראל נגד חואלד (10.3.2015) אליו הפנתה ב"כ המאשימה נדון המערער ל-36 חודשי מאסר בפועל בגין הודאתו בכתב אישום מתוקן הנושא שני אישומים והמייחס לו עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה נגד כיוון התנועה בכביש חד סטרי, אי ציות להוראות תמרור, אי ציות להוראות שוטר, סטייה מנתיב, נהיגה במהירות בלתי סבירה, תקיפת שוטר וגרימת חבלה חמורה (על האישום הראשון שעניינו סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה הושתו עליו 30 חודשי מאסר ועל האישום השני 6 חודשי מאסר). בית המשפט העליון החמיר בעונשו והעמיד את העונש בגין האישום הראשון הרלבנטי לעניינו על 40 חודשי מאסר וכך נקבע באותו פסק דין:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה של עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ועל הצורך להחמיר בענישתם של נאשמים שהורשעו בנהיגה פרועה ומסוכנת במטרה להימלט מפני המשטרה [...] מתחם העונש שקבע בית המשפט קמא בגין העבירות בהן הורשע המשיב במסגרת האישום הראשון (בין שנה לארבע שנות מאסר) איננו הולם ואיננו משקף כלל וכלל את חומרתן של העבירות שבוצעו ואת נסיבות ביצוען וכבר נפסק כי כאשר בוצעה העבירה בנסיבות שיש עמן חומרה יתרה, כמו במקרה דנן, הדבר צריך לקבל ביטוי גם במתחם העונש שיקבע".

עוד הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 2499/14 אלנאברי נ' מדינת ישראל (5.11.2014) בו הוגש ערעור על חומרת העונש שהועמד על 20 חודשי מאסר בגין עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר במילוי בתפקידו. המערער באותו מקרה נסע במהירות גבוהה הגביר עוד יותר את מהירותו לאחר שדלקו אחריו שוטרים, עקף באופן מסוכן וסטה לנתיב אחר. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 20 ל-42 חודשי מאסר, ערעור המערער על חומרת העונש נדחה וכך נקבע:

"המערער הורשע בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עבירה חמורה במיוחד ועל כך מעיד עונש המאסר בן 20 השנים הקבוע בצידה; כמו-גם מגמת הפסיקה להטיל בגינה עונש מוצא של ארבע שנות מאסר... העונש שנגזר על המערער, שנופל משמעותית מעונש המוצא הנ"ל ומצוי בתחתית מתחם הענישה שנקבע, משקף כראוי את נסיבותיו הייחודיות של המערער, לרבות הודאתו ונטילת האחריות למעשיו, עברו הפלילי והליך שיקומו".

לבסוף הפנתה לע"פ 8584/13 שטארה נ' מדינת ישראל (30.6.2014) בו הורשע המערער בעבירות של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה וכן בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם הענישה על שלוש וחצי עד חמש וחצי שנות מאסר בפועל וגזר עליו 4 שנות מאסר בפועל בגין העבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה (וכן שנה ו-5 חודשי מאסר בפועל בגין העבירות האחרות). בית המשפט העליון זיכה את המערער מעבירת גניבת הרכב, אולם לענין עבירת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה קבע:

"בית המשפט קמא גזר על המערער 4 שנות מאסר בפועל בגין ביצוע העבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, ועונש זה עולה בקנה אחד עם רף הענישה שנקבע בפסיקה".

14. הסנגור הפנה לפסק דין של מותב זה- 42554-07-15 מדינת ישראל נ' אליאזרוב (25.4.2017) בו סטיתי ממתחם העונש הולם שבין 20 ל-48 חודשי מאסר והטלתי עונש מקל וצו מבחן בשל שיקולי שיקום של הנאשם. אין התיק שם דומה לתיק שבפניי, באותו מקרה הנאשם עבר הליך שיקומי תקופה לא קצרה בהצלחה.

בע"פ 6099/14 אקריע נגד מדינת ישראל (5.2.2015), הנאשם נדון ל-30 חודשי מאסר בפועל בעקבות הרשעתו בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק, ובעבירה של כניסה ושהיה בישראל שלא כחוק, בית המשפט העליון דחה את ערעורו וכך קבע:

"בתי המשפט חזרו והתריעו על כך "שאינן להשלים עם תופעות של נהיגה פראית ובריונית במהלך מרדפים עם המשטרה ועל הצורך בהחמרת הענישה שיש להטיל על מי המורשע בעבירות מסוג זה".

בע"פ 7234/13 אימהם נגד מדינת ישראל (13.7.2014) דובר במקרה בו נהג המערער בפראות, תוך שהוא נוהג בזמן פסילה (שלא כמו במקרה שלפניי), הושת עליו עונש של 54 חודשי מאסר בפועל וכך נקבע באשר למדיניות הענישה:

"המרדף שהתנהל אחר המערער נמשך זמן רב, תוך שהמערער נוסע בפראות, עולה על אי תנועה, נוסע נגד כיוון התנועה וחוצה צומת באור אדום. כל אלה, מעידים הן על זלזול בוטה בחוק ובמשטרה, והן על אדישות לסיכון לעוברי אורח תמימים. עבירה גוררת עבירה, ונהיגה בזמן פסילה, תופעה שהיא בגדר "מכת מדינה", גוררת אחריה הימלטות פראית משוטרים, על כל הכרוך בכך מבחינת סיכון הציבור. אין מנוס מענישה מחמירה אל מול בריונות בכביש ופריקת עול, כפי שעמד על כך בית משפט זה בע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבולקיעאן (11.11.2004), שם הוחמר עונשו של הנאשם למאסר בפועל של 4 שנים (וראו בדומה גם ע"פ 2635/12 סאלם אבו כף נ' מדינת ישראל (24.4.2013))...".

בע"פ 1604/13 חיים נגד מדינת ישראל (29.7.2014), נדון ענינו של צעיר בן 21 שזה עתה נישא ואשתו בהריון, שירות המבחן המליץ על עונש של מאסר בעבודות שירות ובית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם עונש של ארבע שנות מאסר בפועל; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 5 שנים מיום שחרורו מן המאסר; ופסילה על תנאי של 8 חודשים, חלק מהעבירות בהן הורשע כללו עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 2332(2) לחוק. גם פסק דין זה מתייחס לעבירות חמורות יותר אך ניתן ללמוד ממנו על מדיניות הענישה הראויה. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של הנאשם וכך קבע:

"דומה כי אין צורך להכביר במילים על הסכנה הרבה הגלומה לחיי אדם בתופעת המרדפים. המערער נהג בצורה פראית תוך שהוא מסכן חיי נהגים אחרים, עוברי אורח וחיי שוטרים שביקשו למלא את תפקידם וכל זאת כדי להימלט מהדין. נסיבות ביצוע העבירות בכללותן הן חמורות והעונש שגזר בית המשפט המחוזי הולם חומרה זו ואינו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה".

לסיום אפנה לפסק דינה של השופטת חיות (כתוארה אז) ע"פ 3641/14 מדינת ישראל נ' חסונה (2.7.2014). הנאשם באותו מקרה הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 2332(2) לחוק, חבלה במזיד, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועבירה של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. הוא נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבל את ערעור המדינה, העמיד את עונשו של הנאשם על 25 חודשי מאסר בפועל וקבע כך:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שאין להשלים עם תופעות של נהיגה פראית ובריונית במהלך מרדפים עם המשטרה ועל הצורך בהחמרת הענישה שיש להטיל על מי המורשע בעבירות מסוג זה. בעניין אבולקיעאן נקבע רף ענישה של ארבע שנות מאסר לעבירות אלו ומשהתופעה אותה הוקיע השופט לוי התפשטה מאזור הנגב גם לאזורים אחרים ברחבי הארץ שב בית משפט זה והדגיש כי: "הלכת אלקיעאן עומדת איתן על רגליה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ואמורה להנחות אותנו במקרים כגון דא בקביעת מתחם הענישה" [...] בנסיבותיו החמורות של המקרה דן ובהינתן מדיניות הענישה הנוהגת, צודקת המדינה בטענתה כי מתחם הענישה שאותו קבע בית המשפט המחוזי איננו הולם ויש להתערב בו ואנו סבורים כי יש להעמידו על טווח הנע בין עשרים ושניים לארבעים ושמונה חודשי מאסר בפועל".

15. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה לפי סעיף 40ט' לחוק, אציין כי לביצוע העבירה החמורה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לא קדם תחילה תכנון.

רק בנס נהיגתו הפרועה של הנאשם, שכללה במנסותו מעבר ברמזור אדום ונסיעה בחלק מהזמן בכיוון המנוגד לכיוון התנועה, נהיגתו הפרועה לא גרמה לפגיעות בנפש, גם בזכות נהגי הרכבים שהיו בסביבתו ונאלצו לבלום או לסטות לכיוונים שונים על מנת לא להיפגע.

בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 22 ל-48 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופות שבין שנתיים לחמש שנים.

16. הנאשם כבן 24, נישא לאחר ביצוע העבירות, בעת שהיה משוחרר בתנאים מגבילים), שירות המבחן הצביע על נזקקות טיפולית בעיקר נוכח רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהנאשם יחד עם הצהרתו כי הוא מעוניין בטיפול ולכן הומלץ על העמדתו במבחן ביחד עם עונש של מאסר לביצוע בעבודות שירות.

לאחר ניתוח טענות הצדדים אני סבור כי האיזון הראוי בין האינטרס הציבורי לבין האינטרס האישי של הנאשם שסיכון בנהיגתו הפרועה את ציבור הנוהגים וחיי קצין משטרה, מחייב ענישה הולמת ומרתיעה בדרך של מאסר בפועל לתקופה לא קצרה, ביחד עם פסילה מלנהוג.

17. אזכיר כי כלל מושרש הוא כי שאין חפיפה בין שיקוליו של שירות המבחן לבין שיקולי בית המשפט. במקרה זה נראה שהתוצאה אליה הגיע שירות המבחן אינה מביאה בחשבון את עקרון ההלימה ואת מדיניות הענישה אליה הפנית. בנוסף, הרתעת הרבים והרתעת הנאשם, מחייבים ענישה מחמירה אל מול בריונות בכביש והתעלמות עד כדי סיכון מאנשי חוק המבצעים את תפקידם, סיכון מספר לא מבוטל של נהגים שנסעו בנתיב הנגדי באותו יום אשר מצאו עצמם בסכנת חיים.

אפנה בעניין מעמד המלצות שירות המבחן לפסק דינה של הנשיאה חיות בע"פ 1077/19 אמסלם נגד מדינת ישראל (29.10.19):

"לבסוף, באשר להמלצת שירות המבחן. כפי שנפסק לא אחת, בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן ובמקרה דנן בצדק סבר בית המשפט קמא כי אין מקום לאמץ את ההמלצה החורגת ממתחם הענישה ההולם את נסיבותיו החמורות של המקרה ואינה מתחשבת במכלול השיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול בעת גזירת הדין, ובהם שיקולי גמול והרתעת הרבים".

מיותר לציין כי שירות המבחן סבר כי כחלק מהמלצותיו הנאשם ישא בעונש של מאסר בעבודות שירות ומשנמצא כי הנאשם משתמש בסמים, הוא הכשיל למעשה את האפשרות לקיום המלצות אלו. חוות דעת הממונה מקובלת עליי לרבות בדיקות האימות שנעשו לה והיא עדיפה על מכתבו של ד"ר חדאד מיום 7.12.19 שהוגש היום.

מן הראוי להעמיד את הנאשם בשל נהיגתו הפראית בפני ענישה הולמת בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריח. בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, תקופת המאסר תהיה קרובה לקצה התחתון של המתחם.

18. טענת הסנגור לפיה אין לגזור עונש מאסר בפועל לעבריינים שזוהי הרשעתם הראשונה איננה יכולה לעמוד לנאשם, נוכח חומרת העבירות והמשך השימוש בסמים. אפנה לע"פ 9746/16, 10072/16 חזאן נ' מדינת ישראל (6.4.2017) בו נטענה טענה דומה על ידי סנגור בתיק של נהיגה פרועה, וכך נקבע:

"החשש מ"השפעותיו השליליות של מאסר בפועל, במיוחד על מי שלא ריצה מעולם מאסר" (פסקה

17 לגזר הדין) אינו משולל יסוד. לא אכחד כי מעת לעת גם אני מתחבט שמא דווקא "השתת תקופת מאסר ממושכת עלולה להותיר חותם שלילי של הווית הכלא, במובן של אימוץ דפוסים עברייניים" (שם). זאת ואף זאת, גם הפגיעה הכלכלית הכרוכה בכניסתו של אדם למאסר, פעמים רבות מפרנס יחידי למשפחתו (כפי הנטען בענייננו), עלולה לעורר אי-נחת מהטלת מאסר לתקופה ממושכת. יחד עם זאת, עקרון ההלימה, אחידות הענישה, הרתעת עבריינים פוטנציאליים והגנה על האינטרס הציבורי - כל אלו מחייבים אותנו לקביעת 'גבולות גזרה' ברורים, שהסטייה מהם לקולא תעשה במשורה ובנסיבות המצדיקות זאת (כאמור בסעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977).

עוד אוסיף כי התופעה החמורה של נהיגה פרועה ומסוכנת במטרה להימלט מפני המשטרה מחייבת ענישה שתביא להרתעת הרבים (ראו סעיף 40 לחוק), ואני סבור כי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים, ידע כל מי שנוהג נהיגה פראית המסכנת את המשתמשים בדרך, כי עונשו במקרה כזה יהיה שהייה לתקופה ארוכה מאחורי סורג ובריח.

19. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א' לחוק), אני משוכנע כי עונש של מאסר בפועל יפגע בנאשם הצעיר ובמשפחתו המטפלת באחיו הנכה במיוחד נוכח הנסיבות הקשות שתיאר אביו בעת הטיעונים לעונש ואף הובאו בתסקיר שירות המבחן וכמובן שליחתו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח תפגע באשתו לה נישא לאחרונה. בהתחשב בעובדות אלה, ביחד עם נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו והחיסכון בזמן שיפוטי, אני סבור גם מסיבה זו כי במקרה זה יש להעמיד העונש סמוך לקצה התחתון של מתחם העונש ההולם.

הנאשם משתמש בסמים לפי בדיקת הממונה על עבודות השירות ולנאשם גרסאות שונות לגבי מועד השימוש האחרון לכאורה ודי לי בבדיקת הממונה שאומתה ונמצאה חיובית כאמור לעיל.

חילוט רכב ופסילה מלנהוג

משיקולי מדיניות המחייבים הלימה והרתעה יש להורות על חילוט הרכב באמצעותו בוצעו העבירות. נראה כי במקרה זה מתקיימים כל התנאים הקבועים בסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן - הפקודה).

לפי עובדות כתב האישום הרכב שימש אותו לביצוע העבירות ולכן בהתאם לסעיפים 32 ו-39 לפקודה אני מורה על חילוט רכבו של הנאשם, רכב מסוג BMW מ.ר. 62-022-16 ראו לעניין זה רע"פ 6032/15 אל וחידי נגד מדינת ישראל (21.9.2015).

אשר לפסילה מלנהוג, לנאשם 9 הרשעות בתחום התעבורה וזאת למרות גילו הצעיר והזמן המועט בו הנאשם מחזיק ברישיון (משנת 2013) ולכן בשל נהיגתו הפרועה ענישה הולמת צריכה לכלול גם פסילה מלנהוג. במסגרת תיק זה הנאשם נפסל מלהחזיק רישיון נהיגה ביום 14.10.18 למשך 30 ימים וביום 22.10.2018 נפסל מלנהוג ד תום ההליכים במסגרת תיק מ"ת 43383-10-18.

לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

· 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 14.10.2018 ועד ליום 22.10.2018.

· 4 חודשי מאסר על תנאי, הנאשם לא יישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה לפי סעיף 332 לחוק העונשין ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

· אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנתיים מיום שחרורו מבית הסוהר. אני מפנה תשומת לב הנאשם להוראות סעיף 42 (ג)(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 לפיה:

"בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין:

(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה".

הפסילה תחל כאמור מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, מניין השנתיים יתחיל רק לאחר הפקדת הרישיון. מתקופת הפסילה ינכו הימים מיום 14.10.18 ועד היום.

לא מצאתי לנכון להוסיף פסילה על תנאי, בהתחשב במשך התקופה המצטברת של עונש המאסר והפסילה בפועל.

· בהתאם לסעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 אני מורה על חילוט רכבו של הנאשם לטובת המאשימה, רכב מסוג BMW מ.ר. 62-022-16. הנאשם ימסור הרכב לחזקת המאשימה עד ליום 31.12.2019 מיד לאחר קבלת הרכב תודיע על כך המאשימה לבית המשפט ואז אורה על השבת הפקדון שהפקיד הנאשם בתיק מ"ת 43383-10-18, וביטול התחייבותו העצמית ואם נרשם עיקול במשרד הרישוי לזכות המאשימה, ניתן יהיה לבטלו לבקשת המאשימה בעת מכירת הרכב.

בהתחשב בתקופת המאסר הארוכה, במצבו המשפחתי וחילוט הרכב לא אטיל על הנאשם קנס.

אני ממליץ לשירות בתי הסוהר לשלב הנאשם בהליך טיפול לשם גמילה מסמים, במידה והנאשם יחפוץ בכך.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י' כסלו תש"פ, 08 דצמבר 2019, בנוכחות ב"כ המאשימה, הסנגור עו"ד כנענה והנאשם בעצמו.